

Elk leven kent vreugde en verdriet. Daar weet de familie Berkhout alles van. In de tuin van hun nieuwe woning in 't Veld vertellen ze hun verhaal.

TEKST: ZINNIQS TEKST EN COMMUNICATIE FOTO'S: JOLANDA JACOBS

EEN WARM THUIS

Eindelijk een eigen stek

De kalender laat zien dat het nog winter is, maar daar laat de zon zich niet door weerhouden. Leo Berkhout werkt aan een terras bij het tuinhuis, terwijl dochter Nikki even verderop een stukje grasveld verzorgt waar haar overleden kat begraven ligt. Moeder Irene hangt net de telefoon op. 'Onze zoon Jeff is op zijn kamer een computerspel aan het doen. Hij is geboren met een verstandelijke beperking. Inmiddels is hij 21 en verder kerngezond. Onze dochter Nikki was tot haar tiende als een tweede moeder voor hem, echt een grote zus eigenlijk, ook al is ze twee jaar jonger. Maar na een hersentumor en de noodzakelijke operatie zijn haar hersenen blijvend beschadigd. 'Je wereld stort in', vertelt Leo. 'Het was niet te bevatten'. Nikki heeft ernstig niet-aangeboren hersenletsel. Hoewel ze verstandelijk nog wel op hoog niveau kan denken, kan ze haar emoties en sociaal-emotionele vaardigheden bijna niet meer reguleren. Het is enorm lastig uit te

leggen. Nikki is extreem snel overprikkeld en raakt dan overstuurd.'

TEAM Naast het verdriet om hun dochter proberen Leo en Irene voortdurend om er samen met hun kinderen het beste van te maken. Een proces van jaren. 'Zeg maar gerust een strijd. In de afgelopen negen jaar hebben we vaak een stap vooruit en twee stappen terug gezet. We hebben van alles gedaan om te kijken op welke manier Nikki zo prettig mogelijk kan leven. In die periode vergeet je jezelf en elkaar. Alles draait om het welzijn van de kinderen. Maar op een gegeven moment kom je tot de conclusie dat er een ommezwaai nodig is. Onze batterij raakte leeg.' Tot vorig jaar woonden ze in een rijtjeswoning in Heerhugowaard. 'Een prima gezinswoning, alleen niet voor de wensen en behoeften van onze ouder wordende kinderen, nu jongvolwassenen. En zelf waren we ook op zoek naar meer lucht en ruimte, lèttelijk. Dus we gingen op zoek. Dat was niet

‘Samen
komen we er
wel’

Leo: 'Als Nikki rust wil kan ze zich nu terugtrekken in haar appartement. En dat geeft ons weer rust.'

eenvoudig: onze gezinssituatie brengt zo'n berg aan regels, wetten en administratie mee dat geen bank het aandurfde om ons binnen te laten. Uiteindelijk vonden we in Rabobank en in adviseur Marlies een partner die zich vastbeet in ons dossier. En met makelaar Kim erbij vormden we tenslotte een echt team.' Terwijl achter de schermen hard werd gewerkt aan het financiële plaatje, bekeken Leo en Irene samen met de makelaar een hele reeks woningen in de Kop van Noord-Holland.

HUIS-IN-HUIS Na een lange zoektocht vond het gezin eindelijk hun eigen stek, in een boerderij aan de Hartweg in 't Veld. Een ruim woonhuis met beneden een eigen ruimte voor Nikki. Haar kamer-en-suite heeft alles wat ze nodig heeft: een compleet huisje in het huis. Boven heeft Jeff zijn kamer. Aan de andere kant van de overloop biedt de slaapkamer van Leo en Irene uitzicht op het polderse landschap. De grond om het huis heen is onder andere het terrein van de drie honden, scharrelende kippen en de poes. Leo: 'Als Nikki rust wil kan ze zich nu terugtrekken in haar appartement. En dat geeft ons weer rust. Deze manier van wonen maakt dat we ons als gezin beter staande kunnen houden en onze weg kunnen vinden.

***'Als ik aan kom rijden
voel ik gewoon kriebels,
zo blij ben ik ermee.'***

TOEKOMST We kijken naar de toekomst. Voorheen gingen we ervan uit dat Jeff misschien ergens begeleid zou kunnen wonen. Toen duidelijk werd dat Nikki bij ons blijft wonen, wilden we Jeff natuurlijk ook bij ons houden. Op den duur willen we bekijken of hij wellicht een eigen mantelzorgwoning op de bovenverdieping van de schuur kan krijgen.' Irene schetst het meest ideale beeld voor haar gezin, de boerderij én voor anderen. 'Het allerliefst zouden we hier kleinschalige dagbesteding willen bieden aan mensen net als Nikki. Voor hen bestaan nauwelijks plekken waar ze hun dag op een zinvolle manier kunnen invullen. Een zorgboerderij is bijvoorbeeld al te druk en ze vindt ook geen aansluiting bij verstandelijk beperkte mensen; daar is ze te intelligent voor. We zouden heel graag een warm thuis bieden aan een kleine groep mensen, al is het maar voor een paar uurtjes per dag of zelfs per week. Het is een kans iets waardevols bij te dragen én een mogelijkheid voor Nikki om contact te houden met anderen. Ze is erg creatief en goed in instructies geven, dat ligt haar gewoon. Het zou prachtig zijn als ze die vaardigheden tot uiting kan laten komen. Voor nu zijn we in elk geval erg gelukkig met wat we hebben bereikt. Als ik aan kom rijden voel ik gewoon kriebels, zo blij ben ik ermee.'

Naast Leo en Irene hebben ook Jeff en Nikki het naar hun zin in 't Veld. Jeff: 'Ik ben blij met dit huis. Maar een eigen huis lijkt me leuk.' Niet voor niets maakt hij stiekem al tekeningen van hoe het eruit zou moeten zien. Geduld is een schone zaak, dat blijkt eens te meer. Dat geldt ook voor zijn zusje, die wat langer nodig had om te aarden. 'Ik vond het verhuizen best moeilijk. Je laat toch het huis waar je bent opgegroeid achter. En daarmee eigenlijk mijn hele leven van hoe het was. Maar hier is het ook goed.'

DANKBAAR Een paar meter naast het terras wacht een volle kruiwagen met takken en grond om geleegd te worden. Leo: 'Toen we hier in juli vorig jaar kwamen moest er ontzettend veel gebeuren. Dankzij veel hulp van vrienden en het goede contact met onze nieuwe burens hebben we stap voor stap onze draai gevonden. Maar is er nog meer dan genoeg te doen. Dat geeft niet, want we zijn dankbaar dat het na drie jaar toch gelukt is om deze plek te vinden. En we zijn zó blij met Marlies, Kim en iedereen die heeft bijgedragen. We doen elke dag iets in en om het huis. En soms zitten we even met een kop koffie of een biertje. Gewoon, samen. Af en toe komt mijn moeder van 82 helpen schilderen. Dan halen we haar op uit Beverwijk. Dat is toch fantastisch? Samen komen we er wel.'

Meer dan gegund

Marlies Blokdijk (adviseur Rabobank Kop van Noord-Holland) en Kim Boontjes (Kim Boontjes Makelaardij) maakten zich hard voor een nieuw thuis voor de familie Berkhout.

Marlies: 'Voor dit soort situaties bestaat geen raamwerk. Alles valt of staat met de betrokkenheid van alle partijen, zowel van de klant als van de deskundigen. De administratie moet tot in het kleinste detail op orde zijn. Elk mogelijk argument om geen hypotheek te verstrekken moet tegengeworpen worden, liefst op voorhand. Je moet zelf achter het plan staan, anders kun je net zo goed meteen stoppen. Toen ik de familie Berkhout leerde kennen besloot ik: we gaan ervoor. Er is veel overleg geweest, ook intern. Veel collega's hebben meegedacht en meegewerkt om dit te laten slagen. Ik ben dan ook heel trots op iedereen die hieraan heeft meegewerkt.' Makelaar Kim: 'We hadden als team, als drie-eenheid, voortdurend contact over de stand van zaken. Dan weer bellen, dan weer mailen, dan weer een bezichtiging. Soms hadden we iets op het oog en was het net voor onze neus alweer verkocht. Dan baalden we met z'n allen. Ik voer mijn werk altijd met veel plezier en aandacht uit, maar in dit geval ben je extra bewust van hoe belangrijk een passende woonomgeving is. En dat het uiteindelijk tóch lukt, dat is ze meer dan gegund.'